

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobkyně: **S. K.**, nar. X,
státní příslušnost Ukrajina,
t. č. pobytem v X,
zastoupena Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.,
sídlem Kovářská 4, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2019, č. j. OAM-441/LE-BE01-VL11-2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým byla podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) její žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, přičemž v souladu s ustanovením § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., ze dne 3. prosince 2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen „Vyhláška“), Česká republika považuje Ukrajinu za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Poslední pobyt výše jmenované se nachází ve V. oblasti, která je považována za bezpečnou. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena skutečnému nebezpečí dle zákona o azylu.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

2. Žalobkyně předně namítla, že žalovaný svým rozhodnutím porušil § 2 a § 3, § 50, § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, jelikož nezjistil dostatečně skutečný stav věcí, a nadto byly provedené důkazy hodnoceny nesprávně a dále § 14, § 14a a § 16 zákona o azylu, jelikož nedostatečně odůvodnil možnost udělení mezinárodní ochrany, a neboť žalobkyně splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany, neboť v případě návratu hrozí žalobkyni skutečné nebezpečí vážné újmy, a rovněž čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
3. Dále uvedla, že sice rozumí, že Ukrajina je vnímána ze strany ČR jako bezpečná země původu, domnívá se však, že v její konkrétní situaci ji za takovou považovat nelze. Jak žalobkyně výslovně uvedla ve své žádosti, její poslední adresou bydliště v zemi původu byla ul. X, byt č. X, město L., Luhanská oblast. Je pravdou, že do policejního protokolu dne 3. 10. 2019 uvedla jako poslední místo svého pobytu L. (v rozsudku dále též „L.“), to však žalovanému řádně vysvětlila. Žalobkyně před odchodem ze země původu kolem roku 1999/2000 žila v Luhansku, kde také studovala. Pochází však původem z L. ve Volyňské oblasti, konkrétně z vesnice Z.. Tam se také těsně před svým odjezdem stavovala, neboť tam v té době ještě bydleli její rodiče, kteří dnes již nejsou na živu. To ostatně také uvedla správnímu orgánu v průběhu prvního azylového pohovoru dne 15. 10. 2019, kde uvedla, že „*k průběhu cesty do ČR sdělila, že z Luhanska odcestovala autobusem do Kyjeva, poté do L. ve Volyňské oblasti a dále pokračovala do vesnice Z.. Odtud odjela autobusem do Minsku v Bělorusku. Z Minsku cestovala do ČR přímo do Prahy*“. L. tedy nebyl posledním faktickým místem jejího bydliště na Ukrajině, ale posledním místem, kde se pouze přechodně stavovala („pobývala“) před odchodem do ČR. Její poslední adresou trvalého bydliště v zemi původu byl L. a právě ve vztahu k Luhansku by dle jejího názoru měla být posuzována její azylová žádost. Ačkoliv je obecně Ukrajina považována za bezpečnou zemi původu, právě L. patří mezi dvě ze tří oblastí, které za bezpečné považovat nelze. To ostatně uvádí i Vyhláška, která v § 2 odst.

24 říká, že ČR považuje za bezpečnou zemi původu „*Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.*“ S ohledem na skutečnost, že poslední faktickým místem pobytu žalobkyně byl právě Luhansk, tedy oblast, kterou nelze obecně považovat za bezpečnou ve smyslu Vyhlášky, nemělo být v případě žalobkyně aplikováno ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale její žádost měla být meritorně posouzena ve vztahu k uváděným skutečnostem. Poslední místo pobytu žalobkyně totiž nasvědčuje, že v případě návratu do země původu by nebezpečí vážné újmy ve smyslu 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu přinejmenším hrozit mohlo.

4. Dále uvedla, že v jejím individuálním případě je její vazba na ČR natolik silná, že jejím nuceným vycestováním, které by v případě zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu následovalo, by byl její rodinný a soukromý život ohrožen tak zásadním způsobem, že by její vycestování do země původu mohlo představovat porušení Čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, které zakotvuje právo na soukromý a rodinný život. Žalobkyně žije v ČR již 20 let, má zde partnera, občana EU, se kterým žije ve společné domácnosti již asi 15 let. Vycestování do země původu by tedy v tomto konkrétním a specifickém případě žalobkyně představovalo porušení mezinárodních závazků ČR a tedy vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
5. Rovněž poukázala na problematický postup správního orgánu v průběhu řízení, kdy jí v praxi nebylo umožněno dostatečným způsobem se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, což nezvratným způsobem poškodilo její práva v průběhu řízení. Proti uvedenému postupu správního orgánu podala žalobkyně stížnost, kterou přikládá k tomuto podání. Domnívá se, že pochybení správního orgánu v průběhu řízení mohlo zásadním způsobem zvrátit řízení v její neprospěch.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že jelikož v průběhu správního řízení došlo ze strany žalobkyně ke sdělení dvou různých posledních míst pobytu, byl žalovaný nucen zjistit skutečný stav. Na základě toho dne 19. 11. 2019 v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný žalobkyni vyzval, aby věc uvedla na pravou míru, což také udělala. Uvedla, že posledním místem jejího pobytu na Ukrajině bylo město L.. Jelikož se toto město nachází v oblastech nezasažených probíhajícími konflikty na Ukrajině, žalovaný zcela po právu vyhodnotil žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. S použitou argumentací v žalobě v podobě vyložení „pobytu“ jen jako „krátkodobého pobývání“ se žalovaný neztotožňuje.
7. Dále uvedl, že dne 3. 12. 2019 jí možnost řádně se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim dána byla, ona však odmítla. Rovněž uvedl, že žalobkyně měla v uplynulých dvaceti letech, ve kterých v ČR ilegálně pobývala a pracovala, plno možností svou situaci řešit. Měla a mohla tak učinit okamžitě v roce 2001, kdy ztratila svůj cestovní doklad. Žalobkyně byla již šestkrát z území ČR vyhoštěna. O mezinárodní ochranu již jednou neúspěšně žádala. Z minulosti žalobkyně tak zcela jasně vyplývá, že u ní absentuje jakýkoli respekt k právnímu systému země, ve které chce pobývat. Do současné nepříznivé situace se žalobkyně dostala svým zaviněním a žalovaný nemůže brát důvod „neznám české zákony“ za adekvátní.

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že se neshoduje s žalovaným v otázce posledního místa svého pobytu. Trvá na svém přesvědčení, že posledním faktickým místem jejího pobytu byl Luhansk, konkrétně ulice Š. č. X. Jak již uvedla ve své žalobě, přes L. oblast pouze projížděla, aby se rozloučila s rodiči, když zemi původu opouštěla.

Posouzení žalobních bodů

9. Soud ověřil, že žaloba ze dne 20. 12. 2018 byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyjádřili souhlas v intencích § 51 odst. 1 s. ř. s.
10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 4. 10. 2019 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu uvedla jako poslední adresu svého bydliště na Ukrajině ul. Š. č. X, byt č. X, město Luhansk, Luhanská oblast. K průběhu cesty do ČR sdělila, že z Luhanska odcestovala autobusem do Kyjeva, poté do L. ve Volyňské oblasti a dále pokračovala do vesnice Z.. Odtud jela autobusem do Minsku v Bělorusku. Z Minsku cestovala do ČR, přímo do Prahy. Cesta probíhala na přelomu let 1999 až 2000. Na území ČR přicestovala asi na podzim roku 1999 autobusem. Předtím ve státech EU nepobývala. Udělená víza nebo povolení k pobytu v jiných státech neměla. Jako důvod své současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaná sdělila, že je na Ukrajině všude válka a všude jsou následky Černobyli. Řekla, že tam nepojede, protože má strach tam jet, a že se tam lidé mají špatně.
11. Dne 19. 11. 2019 při pohovoru k žádosti v ukrajinském jazyce žalobkyně do protokolu uvedla, že si přesně nepamatuje, kdy přicestovala do ČR. Bylo to někdy na přelomu roku 1999 a 2000. Uvedla, že měla platné vízum a cílem její cesty bylo získat práci v ČR. Přicestovala zde na svůj platný cestovní pas a platné roční pracovní vízum. Pracovní povolení měla, ale vzhledem k tomu, že nebyla přihlášená na policii, měla problém. Vysvětlila, že si povolení nevyřídila, protože neuměla česky a nevěděla, kam se obrátit, proto se na policii nepřihlásila. Potvrdila, že po celou dobu pobytu zde pracovala nelegálně jako brigádnice a nikde ji legálně nezaměstnali. Uvedla, že si nový cestovní doklad nevyřídila, protože měla strach z policie. Připustila, že se prokazovala falešným dokladem, který si vyřídila na Václavském náměstí. Uvedla, že si myslela, že je to pravý doklad, za který zaplatila 100 000 Kč. Na dotaz, proč uvedla dne 15. 10. 2019 poslední trvalé bydliště Luhansk, zatímco v policejním protokolu ze dne 3. 10. 2019 sdělila jako poslední místo svého trvalého pobytu město L. ve Volyňské oblasti, uvedla, že v Luhansku studovala a měla tam kamarády. Volala jim, aby se k nim mohla vrátit, ale už tam nejsou. Odjeli odtamtud někde do Polska. Řekla, že v L. bydleli její rodiče, kteří jsou již mrtví, a že toto město bylo její poslední místo pobytu na Ukrajině.
12. V protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 3. 12. 2019 žalobkyně uvedla, že se s podklady seznámit nechce.
13. Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně

přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie byly povinny výše uvedený závazek transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímé účinky a užije se na tento případ, protože žádost o mezinárodní ochranu byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první procedurální směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

14. Obecná tvrzení žalobkyně o porušení § 2 a § 3, § 50, § 68 správního řádu, § 14, § 14a a § 16 zákona o azylu, čl. 3 a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobkyni a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobkyně napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem.
15. Žalobkyně je povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči ní dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinna ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobkyně odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný, rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobkyně seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobkyně, jež žalobkyně považovala za relevantní k domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla *iura novit curia* mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.
16. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobkyně nedostála, neboť jde pouze o obecná tvrzení a citace či parafráze zákonných ustanovení, za nimiž následuje prostý nesouhlas se závěry žalovaného, aniž žalobkyně uvedla konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby

nahrazoval procesní aktivitu žalobkyně a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31).

17. Žalobkyně dále namítla, že v jejím případě nemělo být aplikováno ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu. Tato námitka je důvodná.
18. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.
19. Podle § 2 písm. k) zákona o azylu je bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.
20. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu Ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu, bezpečných třetích zemí a evropských bezpečných třetích zemí. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstva přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce.
21. Podle § 2 odst. 24 Vyhlášky Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Ukrajinu, s výjimkou poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů.
22. V projednávaném případě není mezi účastníky sporu o tom, že ustanovení § 2 odst. 24 Vyhlášky odpovídá § 2 písm. k) zákona o azylu – tedy že Ukrajinu (vyjma poloostrova Krym a částí Doněcké a Luhanské oblasti pod kontrolou proruských separatistů) lze obecně pokládat za bezpečnou zemi původu. Rovněž mezi účastníky není sporu o tom, že případ žalobkyně neobsahuje žádné mimořádné skutečnosti, které by neumožnily Ukrajinu (bez shora uvedených oblastí) v jejím případě za bezpečnou zemi požadovat. Spornou otázkou je, zda posledním bydlištěm žalobkyně na Ukrajině byl L. ve Volyňské oblasti na západě země, nebo L. v Luhanské oblasti, který je pod kontrolou proruských separatistů. Soud dospěl k závěru, že tato otázka nebyla ve správním řízení dostatečně objasněna.
23. Předně soud uvádí, že rozhodujícím údajem pro posouzení žádosti je místo posledního bydliště cizince ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, tedy místo, ve kterém cizinec naposledy trvale žil před odjezdem z vlasti a u kterého lze za běžných okolností očekávat, že by se v něm v případě návratu do země původu opět usadil. Pokud se při své cestě do ČR zastavil na kratší dobu v jiném místě, nestává se tím toto místo jeho bydlištěm, ve vztahu ke kterému by měla být žádost o mezinárodní ochranu posuzována.
24. V průběhu předcházejících správních řízení žalobkyně k této otázce uvedla odlišné údaje, když jednou (na Policii ČR) uvedla L. ve Volyňské oblasti a v poskytnutí údajů k žádosti

o mezinárodní ochranu L. v Luhanské oblasti. V pohovoru pak uvedla, že „*toto město (L. – doplněno soudem) bylo její poslední místo pobytu na Ukrajině*“. Právě o tuto větu, která nasvědčuje tomu, že žalobkyně před odjezdem bydlela v L., opřel žalovaný své rozhodnutí. Soud však konstatuje, že touto větou žalobkyně nejasnost odstraněna nebyla. V prvé řadě není zřejmé, zda žalobkyně porozuměla tomu, že není tázána na to, kde se naposledy na Ukrajině zdržovala, ale kde naposledy trvale žila. Navíc jiné pasáže její výpovědi (jejichž věrohodnost žalovaný nezpochybňuje) svědčí o tom, že L. posledním bydlištěm žalobkyně nebyl. V poskytnutí údajů k žádosti totiž rovněž uvedla, že „*z Luhanska odcestovala autobusem do Kyjeva, poté do L. ve Volyňské oblasti a dále pokračovala do vesnice Z.. Odtud jela autobusem do Minsku v Bělorusku. Z Minsku cestovala do ČR, přímo do Prahy*“. Tento popis cesty by svědčil spíše pro to, že jejím posledním bydlištěm na Ukrajině byl L., neboť právě z něj započala svou cestu do ČR, která vedla právě přes L. a vesnici Z., kde žili rodiče žalobkyně. Za dané situace měl žalovaný položit další doplňující otázky, zejména žalobkyni vysvětlit koncept bydliště (tedy místa, kde se zdržuje s úmyslem zdržovat se tam trvale) a zeptat se jí, které místo tomuto konceptu odpovídá. Výše uvedené měl učinit tím spíše, že v projednávané věci má odpověď na tuto otázku zásadní procesní význam.

25. Soud tak shrnuje, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav nezbytný pro jeho rozhodnutí, jelikož nepostavil na jisto, v jaké části Ukrajiny se nacházelo bydliště žalobkyně. Závěr o zjevné nedůvodnosti žádosti podle § 16 odst. 2 zákona o azylu je tak přinejmenším předčasný.
26. Žalobkyně dále namítla, že jejím vycestováním by byl její rodinný a soukromý život ohrožen tak zásadním způsobem, že by její vycestování do země původu mohlo představovat porušení čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Této námitce soud nepřisvědčil. Žalobkyně sice žije v ČR již velmi dlouhou dobu, cca 20 let, nicméně drtivou většinu této doby tak činí bez jakéhokoliv pobytového oprávnění. Za této situace, kdy svůj soukromý život vědomě budovala v rozporu s právním řádem ČR, nemůže mít žádné legitimní očekávání na jeho ochraně. Navíc její partner není občanem ČR a žalobkyni nic nebrání s ním žít např. na Ukrajině.
27. Žalobkyně konečně namítla, že jí v praxi nebylo umožněno dostatečným způsobem se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Tato námitka není důvodná. Ze správního spisu soud zjistil, že se odmítla žalobkyně seznámit s podklady pro rozhodnutí. Stejně tak odmítla se k nim vyjádřit. Pokud měla žalobkyně pochybnost o korektnosti postupu správních orgánů, měla možnost své výhrady do protokolu uvést. Jelikož tak neučinila, nelze její nijak nepodložené žalobní tvrzení pokládat za věrohodné.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

28. S ohledem na výše uvedené postupoval soud podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný se zejména pokusí postavit najisto bydliště žalované na Ukrajině. Pro úplnost soud dodává, že pokud i po dalším řízení pochybnosti o bydlišti žalované přetrvávají, nebude dle § 16 odst. 2 zákona o azylu možné postupovat.

29. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyni, která byla v řízení úspěšná, žádné náklady řízení nevznikly.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 8. dubna 2020

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce